

[Glønsgård.]

frygt i stedet for at øge muligheden for dette væsens magtbegær.

Danmark er en lille nation med et yderst begrænset antal af produktive kræfter set i forhold til de store industrilande, hvorfor det selvfølgelig er muligt for os at beskæftige vore i arbejde værende, vore arbejdsløse, vore handicappede og de medarbejdere fra de 50.000 stillinger i den offentlige sektor, som i det kommende år nødvendigvis bør nedlægges. En helt vanvittig tanke er det selvfølgelig at følge den linje, socialdemokratiske folketingsmedlemmer lægger op til, nemlig at ansætte 100.000 i den offentlige sektor så hurtigt som overhovedet muligt for på den måde at afskaffe arbejdsløsheden.

Hver gang vi opretter en stilling i den offentlige sektor, må vi jo se i øjnene, at det medfører, at mindst to stillinger i den produktive sektor nedlægges, altså to af dem, der skal betale for stolen, skrivebordet, driftsomkostninger og lønnen til den nyoprettede offentlige stilling. Vi kan nu engang kun leve af produktion og ikke af at levere blanketter og statistikker til hinanden.

Fremskridtspartiet har gang på gang påpeget, at det svulmende offentlige forbrug af penge og menneskekraft er en svulst på samfundssystemet. Fremskridtspartiet vil selvfølgelig ikke herved lægge de offentligt ansatte for had, men udelukkende påpege de sygdomme, som findes i systemet.

Statsministeren nævner i sin tale, at han ser en mulighed for stabilisering i beskæftigelsessituationen ved at øge byggeaktiviteten. Heri har statsministeren måske ret, men i enhver driftig erhvervsvirksomhed ved man, at det ikke kan nytte noget at producere en vare, der ikke kan afsættes — eller værre endnu en vare, der måske slet ikke er behov for. Jeg tvivler selvfølgelig ikke på, at det gamle arbejderparti kan holde en del stemmer i hus ved at iværksætte socialt boligbyggeri, men det vil desværre blive os selv og vore børn, der skal betale for sådan et reklameblufnummer. Det kunne være interessant at høre, om forbrugerombudsmanden ikke ville betegne en sådan politik som politisk valggas uden den mindste realitet i saglighed.

Statsminister Anker Jørgensen skulle langt hellere hellige sig problemerne om

beskæftigelsen, betalingsbalancen og de to cifrede milliardbesparelsesforslag på finansloven, som er nødvendige, i stedet for at kaste sig ud på dybt vand, ja, så dybt, at ministeren endog ikke kan bunde. Langt hellere end at løse disse alvorlige problemer kaster Anker Jørgensen sig ud i fordømmelse af forskellige andre landes politik og regeringsledere.

Statsministeren kalder Spaniens statsoverhoved for morder. Vi kan med sådanne uforstandige tæler kun være glad for, at Spanien ikke har så vigtige råstoffer, at vor industri ikke kan undvære dem. Skal vort land atter kastes ud i en ny Middelfartskandale, må folketinget pålægge udenrigsminister K. B. Andersen og statsminister Anker Jørgensen ikke fremover at fordømme andre statsoverhoveder eller på lignende måde direkte søge at skabe mistillid til Danmark.

Desværre var fremskridtspartiet det eneste parti, der i Europa-Parlamentet og markedsudvalget påpegede det uheldige og usaglige i at hindre eller sinke handelssamkvemmet med Spanien.

Danmark har problemer nok, hverken statsministeren eller udenrigsministeren behøver derfor at påføre os endnu flere. Det næste bliver vel, at regeringen foreslår, at Spanien eller et andet land skal smides ud af FN. Sådanne tåbelige ting skal oppositionen åbenbart finde sig i.

Ser man nu på den indenrigspolitiske side af sagen, må man jo frygte for at det lykkes for socialdemokratiet at besnære venstre på en lang række områder i den kommende samling.

Regeringen agter at fremsætte og genfremsætte en række socialiseringsforslag. Her tænker jeg for eksempel på loven om styring af elforsyningen, en ny lovgivning om HTs skandaler i det fredelige provinsen, mere statskontrol med banker og sparekasser, en videreførelse af EFG-uddannelsen i stedet for en styrkelse af mesterlæren osv., osv. Jeg vil allerede nu opfordre venstre til at udvise agtpågivenhed over for denne lovgivning, således at de kommende måneder ikke skal påføre erhvervslivet og befolkningen nye byrder og restriktioner.

Statsministeren kom også ind på det energipolitiske og lovede, at folketinget i denne samling får lejlighed til at tage stilling til